

MERKABA

Antonije Stojadinović

Za jedno oko koje više nije moje.

U sobi odeljenja X Specijalne bolnice za psihijatrijske bolesti nije se čulo ništa sem otkucaja srca Gospodina R koji je u tom trenutku bio već starosedelac ovakve ustanove. Kako je voleo mrak, jedini izvor svetlosti koji je imao u sobi je bio onaj na koji ne može da utiče; jutarnji zrak sunca koji se sramotno ušunjao iza metalnih prozorskih rešetaka. Zrak je bio dovoljno jak da je uspeo da osvetli zgužvani žuti papir koji je Gospodin R držao u ruci od momenta kad je postao član bande ludih. Niko nije znao, niti je, po svemu sudeći, smeo da ga pita išta o tom papiru i njegovoj sadržini. To parče hartije mu je bilo jedino sredstvo pomoću kog bi zaustavio vrisak tišine u svojoj glavi. Znajući da se uskoro bliži dnevna poseta dodeljenog psihijatra, Gospodin R je pošao na jutarnju rutinu kako bi izgledao iole reprezentativno za predstojeću seansu. Oprao je zube, ispljunuo je uobičajenu količinu krvi i na kraju popio prepisanu terapiju. Nakon što se umio, zastao je na trenutak dok je prstima prolazio kroz dugu, masnu kosu. Zagledao se u polomljenom ogledalu i dao je sve od sebe da protumači ko se nalazi sa druge strane odraza, ali kao i obično, nije imao sreće. To je nekada bio odraz odanog muža, odgovornog oca i poslušnog sina. Bio je večiti apsolut, dobitnik NIN-ove nagrade za književnost, filantrop i boem. A sada je taj, nekadašnji večiti kralj hedonizma, zaredao toliko poraza da se pretvorio u stvorenje koje likom i delom podseća na

utvaru, manifestaciju svoje pokojne duše. Bojao se.

„Kako ste danas, Gospodine R?“, upita ga na izgled izuzetno mladi doktor.

„Kao svinja pred klanje“, odgovori mu sa podsmehom. „A ko si sad pa ti? Gde mi je Cune?“ „Doktor Vlahović je pozvan da bude glavni predavač na seminaru u Budvi, te je jutros otputovao.“

„Brčka se matora drtina na Slovenskoj plaži, a mene ostavlja na milost i nemilost nekakvom pubertetliji, nema problema. Ma, da se moj kum nije preorijentisao na ginekologiju?“

„Čuo sam za Vas da se koristite sarkazmom kao odbrambenim mehanizmom, za Vas je istina bolna? Plašite se da pokažete svoje pravo lice da ne biste bili povređeni?“

„Mani me s tim doktorskim forama, bubuljičavi, nego, da ti ja dam savet jedan, čuo sam da konzumiranje određenog ženskog organa pospešuje umanjenje tih gnojnih kratera, možda ti to fali, u deficitu si, umrećeš čoveče!“, zapalio je cigaretu. „Ne bih se ja zezao sa tim.“

„Ako aludirate na to da li imam devojku, nisam u obavezi da odgovorim. Kako reagujete na novu terapiju, da li i dalje čujete glasove?“

„Znači nemaš, šteta. Ako imaš 200 evra sredićemo ti nešto, nisu svi daroviti za zavođenje kao ja, ne osuđujem“, Gospodin R je krenuo glasno da se smeje.

„Hvala Vam na ponudi zaista ali sam nakon skorašnjih nemilih događaja u porodici morao da preuzmem odgovornost da brinem o majci tako da za sada nemam vremena za bilo kakvo zaljublivanje.“

„Ma, kakvo crno zaljublivanje, ja pričam o tome

da treba nešto samo da bi isterao mušku snagu, da isprazniš česmu.”, gromoglasni smeh je postajao sve jači i jači.

„Pretpostavljam, Gospodine R, da o ženama pričate na taj način od kada ste izgubili suprugu. Izabela joj je bilo ime, zar ne?”

Odjednom je pao mrak. Nastala je tišina. Smeh je nestao kao da ga nikada nije ni bilo, a onaj stidljivi zrak sunca je pobegao iza oblaka. Gospodin R je skinuo svoju masku.

„Izlazi napolje, đubre jedno balavo”, zapreti mu tiho Gospodin R sakrivši se iza pramenova duge, sede kose gledajući u zemlju.

„Izabelina smrt Vas je i dovela ovde, ako se ne varam?”, odgovori doktor bez straha u glasu.

„Izlazi, kad sam rekao.” Sada je pogled već bio usmeren direktno ka doktoru. Nije trepnuo ni jednom, a vazduh mu je glasno izlazio iz nozdrva.

„Šta joj se tačno desilo? Ne piše Vam u dosijeu, a verujem i da je to jako bitno za Vaš oporavak. Nikakva terapija Vam neće pomoći ako se ne suočite sa prošlošću”, i dalje se ne boji. „Napolje!”, lavovski urlik povređenog ratnika je odjeknuo zgradom. Zgužvao je staru hartiju i gađao je doktora.

„Ja ću otići, ali Vi ćete ostati sami sa sobom, zauvek zarobljeni u svom egu. Upravo zbog Vaše tvrdoglavosti ćete biti osuđeni na ovu sobu i ovu bednu hartiju. Nastavite da živite u deluziji, čoveku se ne može pomoći ako ne želi pomoć”, reče doktor samopouzđano i krenu ka izlazu.

„Nisam hteo da je ubijem”, reče Gospodin R

spustivši gard.

„Koga?”

„Izabelu Lazarev”, zaustavi ga plač. „Stvarno nisam hteo da je ubijem.“ Doktor se vratio na svoje mesto.

„Bila mi je sve, moja prva i poslednja ljubav, život sam hteo da dam za nju. Sećam se i dalje tog početka, prvo su to bili pogledi u amfiteatru, uvek je sedela sama i čitala neku knjigu. Bila je drugačija, posebna. U momentu kada me je prvi put pogledala, ispred dekanata, mislio sam da umirem, srce samo što mi nije iskočilo iz grudi. Sledeće čega se sećam jeste da sam se našao na podu, mislio sam da će mi glava otpasti koliko me je bolela. Onda sam opet video nju, kako mi pridržava glavu i nudi mi gutljaj vode kako bih došao k' sebi. U tom momentu ništa više nije bilo bitno, ni što sam imao problema sa alkoholom, ni što ću pasti godinu, a definitivno ne činjenica da sam se osramotio pred celim dekanatom. Nakon toga, u znak zahvalnosti, a i jer sam imao najbolji izgovor na svetu, ponudio sam joj da je izvedem na piće. Hteo sam da je odvedem i u pozorište ali je ona preferirala da odemo kod mene u stan i pređemo na stvar. U toj situaciji bih uglavnom pomislio da je devojka lakog morala i da nije za mene, ali u tom momentu je sve to delovalo jako ispravno. Dve godine kasnije, nakon očekivane veridbe, zatekao sam je sa drugim muškarcem. Verovatno bi me sada pitao kako sam se tada osećao, a odgovor ne može biti jednostavniji. Osetio sam jedno ništa, jedno ogromno, bedno ništa. Nisam više znao ni ko sam, ni kako se zovem, a definitivno nisam znao ko je ona. Te noći je pokušala da mi dostavi pismo, pismo na žutom

papiru u kojem mi je rekla koliko me voli i kako ne može da zamisli život bez mene, i sa druge strane, kako zna da nikada neću moći da joj oprostim ono što je uradila, tako da je odlučila da okonča svoj život. Odlučio sam da joj dođem pred vrata i oprostim sve ali sam je zatekao sa pištoljem u ruci i flašom viskija na stolu u momentu kada je završila pisanje pisma. Potrčao sam ka njoj, pokušao da joj otmem pištolj iz ruke. Onda se samo čuo prasak. Beznadežni prokleti prasak. Bila je jako slaba, iskrena. Govorila mi je kako sam ja bio njena realnost, a on njena opsena. Valjda sam bio jako dosadan i običan. Smestio sam je u krevet, lepo pokrio i ušuškao, pa sam krenuo kući. Prijavio sam se policiji i uz Cunetovu pomoć sam završio ovde kao mentalno nestabilna osoba i samim tim sam bio oslobođen bilo kakve optužbe. Vidiš doktore, ja sam večno osuđen na ropstvo sopstvenih misli.“

Cigareta je konačno dogorela, a Gospodin R je konačno osetio oslobođenje.

„Moj je izbor da celog života držim ovo pismo u ruci i da se kajem svakog svesnog trenutka za svoje grehove. Sada si ti, doco, moja realnost, a ona će uvek biti moja opsena.“

„Doktore Lazarev“, čuo se glas sa hodnika, „čeka Vas pacijent u sobi 26“, reče dežurna sestra.

Doktor Aljoša Lazarev pogleda Gospodina R s osmehom na licu.

„Dok sam bio u Americi na specijalizaciji, prognan od sopstvene porodice, nisam pojma imao da će moja sestra završiti svoju priču na ovakav način.“

„Ti si Aljoša?“, odgovori Gospodin R sa strahom u

očima.

„Tvoj dragi kum Cune je jutros slučajno popio kafu sa šakom bensedina kako bih imao priliku da te upoznam, zete.”

U njegovim očima se nazirao samo gnev.

Aljoša je izvadio pištolj sa prigušivačem i okinuo obarač.

Tada je vreme prestalo da postoji. Sve je postalo drugačije i jasnije. Tišina je bila prijatna, zrakovi sunca su kroz nebesko plavetnilo prodirali u prostor bez prepreka, a Gospodin R je zaredao još jedan poslednji poraz. Opet je izgubio sve.

Doktor za dušu